

Saskia Schouten

Kattenliefde

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Stockfoto voorzijde: © Chernetskaya – Dreamstime.com

Stockfoto achterzijde: © Nataliya Kostenyukova –
Dreamstime.com

Kattenliefde

ISBN 978-94-6204-268-1

© 2020 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

Surf naar www.uitgeverijcupido.nl voor een overzicht van al onze boeken.

© 2020 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2020 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Voor Tova Saul's Holyland cats

HOOFDSTUK 1

Miranda

Zo, die staat. Zojuist heb ik de laatste haring de grond ingeslagen. Ideaal zo'n opgooitentje, het is snel opgezet en er zijn maar vier haringen nodig. Als ik overeind kom, hoor ik achter me: "Makkelijk, hè? Zo'n tentje."

Ik draai me om en kijk in het gezicht van een forse man met een flinke bos haar en een baard die te lang is naar mijn smaak. Ik hou wel van baarden maar dan moeten ze er strak uitzien, niet zo'n wilde bos die deze man aan zijn kin heeft hangen. Verder ziet hij er best aantrekkelijk uit, maar met een klein baardje zou hij helemaal mijn type zijn. Aan zijn outfit te zien is het een biker.

Ik knik. "Jazeker, veel beter dan een tent waar je uren mee bezig bent voordat hij staat."

"Gelijk heb je. Het is ideaal vakantieweer, vind je niet?"

"Dat kun je wel zeggen, ja. Het is nog lang geen veertig graden zoals vorige zomer."

"Ja, dat was bizar heet. Maar de vooruitzichten zijn nu goed. Wat vind je ervan om wat met me te gaan drinken?"

"Eh... ik was inderdaad van plan om naar het restaurant te gaan." Dat ik zo gauw contact zou krijgen met een leuke man, had ik niet verwacht.

Ik denk ineens aan mijn oma. Ze is een schat, ik voer ellenlange gesprekken met haar over de meest uiteenlopende onderwerpen. Ze gunt me van harte een goede man en leefde erg met me mee toen Herman het vorig jaar plotseling uitmaakte. Het bleek dat hij er nog een liefje op nahield.

Wat heb ik een tijd nodig gehad om eroverheen te komen. Oma heeft me op het hart gedrukt om voortaan niet te hard van stapel te lopen.

Een knap uiterlijk is meegenomen, maar het gaat om de binnenkant, is haar stokpaardje. Daar heeft ze natuurlijk gelijk in, maar als ik de binnenkant van deze man wil leren kennen, kan ik het beste op zijn uitnodiging ingaan.

“Moet je er zó lang over nadenken?” De biker kijkt me vragend aan.

Ik leg de hamer in de auto en doe hem op slot.

“Ik wil wel met je meegaan maar dan mag je je wel eerst even fatsoenlijk voorstellen.”

De man begint te lachen.

“Je hebt helemaal gelijk.” Hij steekt me zijn hand toe en knijpt de mijne bijna fijn. “Ik ben Marco Berchsma.”

“Miranda Kroos.”

“Miranda,” herhaalt hij. “Mooie naam. Welkom in Luxemburg. Ben je hier al vaker geweest?” vraagt hij als we in de richting van het restaurant lopen.

Ik schud mijn hoofd. “Nee, ik ben hier op aanraden van een collega. Zij... Zij was vorige maand op deze camping.” Bijna had ik gezegd dat Iselle haar vriend hier tijdens een dansavond heeft opgeduikeld. Dat gaat deze Marco vooralsnog niets aan.

“Daar heeft je collega goed aan gedaan, het is een beregezellige camping, ik kom hier al vijf jaar.”

“Met een groep bikers?” vis ik.

“Met mijn broer. Op onze Harleys maken we al jaren Europa onveilig!” zegt hij lachend.

“Dan hebben jullie zeker iets gehoord?”

“We hebben onze eigen tent. Die gaat in de aanhanger mee en je kunt hem heel snel opzetten.”

“Een motor met een aanhanger?”

“Jazeker. Ik neem aan dat je op het terras wilt zitten?” zegt hij als we bij het restaurant zijn.

“Ik hoop dat er nog plaats is, het is behoorlijk druk, zo te zien.”

Maar het valt mee. Vlak bij de ingang is nog een tafeltje vrij. Marco gaat tegenover me zitten.

“Waar is je broer eigenlijk?” vraag ik.

“Overal en nergens. Net als ik houdt hij ervan om over de camping te struinen en contacten te leggen. Het kan zo maar voorkomen dat hij een hele middag zit te kletsen met mensen die hij daarvoor niet kende. Zoals ik nu met jou doe. Het viel me op hoe handig jij was met het tentje opzetten en haringen in de grond slaan.”

“Dus je stond me al die tijd te begluren?”

“Ik stond je te bekijken, dat klinkt heel wat vriendelijker.”

Er komt een serveerster aan. “Wat wilt u drinken?”

vraagt ze in het Duits.

“Koffie, graag.”

“Doe mij maar een pilsje.”

De serveerster noteert onze bestelling. Marco vraagt:

“Wat ga je allemaal doen in je vakantie? Jij lijkt me het type dat niet de hele dag voor de tent ligt te luiëren.”

“Hoe weet jij dat nou? Je kent me immers niet.”

“Ik heb een behoorlijke dosis mensenkennis. Nou, heb ik gelijk?”

Mijn antwoord blijft in mijn keel steken, want ik zie ineens een lange man met halflang blond haar in mijn blik-

veld verschijnen. Hij ziet er zó aantrekkelijk uit dat ik Marco even helemaal vergeet.

Een kort moment vangen onze blikken elkaar, dan kijkt de man weer voor zich en loopt door.

“Er zijn hier mensen van allerlei pluimage,” vertelt Marco intussen. “Dat is het leuke van deze camping. Behalve gezinnen zijn hier ook veel kunstenaars en artiesten. Maar ik heb nog geen antwoord op mijn vraag.”

“Welke vraag ook alweer?”

Op dat moment zet de serveerster koffie voor me neer. Marco krijgt een enorm glas bier.

Genietend neem ik een slok. Hè, daar was ik echt aan toe. Ik ben een enorme koffieleut en drink wel vier tot vijf bakken per dag. Af en toe neem ik weleens een kopje thee, maar koffie vind ik het lekkerst.

Marco slurpt van zijn bier.

Ik griezelen ervan, ik hou niet van slurpen.

“Ik vroeg dus of jij een type bent dat...”

“O ja, dat was je vraag. Af en toe hang ik wel voor de tent, maar niet de hele dag. Ik trek er graag op uit, wandelen in de natuur of shoppen in de stad.”

“Dat zijn twee heel verschillende dingen.”

“Ja, ik hou van afwisseling.”

Marco zwijgt en neemt weer een slok. Bah, wat klinkt dat geslurp onaangenaam, ik vind het ronduit onfatsoenlijk. Zal ik er wat van zeggen? Ja, waarom niet?

“Mag ik je wat vragen?”

”Ja, natuurlijk.”

“Kun je ook gewoon drinken? Ik hou niet van dat geslurp.”

Marco begint te lachen. “Kun je daar niet tegen? Ik doe het heel zachtjes.”

“Wat je zachtjes noemt.”

“Op deze manier geniet ik het meest van een biertje. Maar als je het erg vindt, zal ik proberen om het niet meer doen.”

“Fijn dat je rekening met me wilt houden.”

Zodra ik de koffie op heb, wil ik gaan. Even lekker chillen bij de tent. Als de serveerster langsloopt, vraag ik of ik kan afrekenen.

“Ja, hoor, ik zal zo de rekening brengen.”

Zou Marco aanbieden om te betalen? Niet dat het me wat uitmaakt, trouwens. Als de serveerster weg is, zegt hij lachend: “Dat mag ik wel, een zelfstandige vrouw die zelf betaalt.”

Dus hij was al niet van plan om voor mij te betalen... Hij brengt het op zo'n manier dat het op een compliment lijkt. Het maakt me niet uit, ik zit er niet mee. Ik pak mijn portemonnee en haal mijn pasje tevoorschijn als ik zie dat de serveerster een mobiel pinapparaat bij zich heeft.

Zodra ik mijn koffie betaald heb, sta ik op. “Nou, tot kijk, Marco, ik zal je vast nog wel een keer tegenkomen.”

“Dat denk ik ook, ik ben hier nog een week. Ik vond het gezellig met jou.” Hij zwaait naar me en neemt weer een slok bier.

Tevreden sla ik het boek dicht. Ik heb een paar uur voor de tent zitten lezen in de nieuwe roman van Emmy Zuidema,

een auteur die ik pas heb ontdekt. Zij schrijft historische romans over de Engelse adel. Heerlijk, ik heb me helemaal ondergedompeld in het leven van de mensen van die tijd. De mannen waren voorkomend en galant tegenover de vrouwen en het was volkomen ondenkbaar dat ze in het bijzijn van een vrouw zouden slurpen.

Ik besluit een wandeling over de camping te maken en een patatje te halen. Er staat een snackwagen bij de ingang. Ik sta op en leg het boek in de tent. Zorgvuldig doe ik de rits dicht. Ik moet er niet aan denken dat hij kapot gaat. Ik heb nogal wat ritssluitingen gesloopt in mijn leven. Het was een ware ergernis voor mijn moeder als ze weer een nieuw exemplaar in een jack moest zetten. Ik kreeg het zelfs voor elkaar om er eentje van een laars te slopen. Toen was voor mijn moeder de maat vol. Ik moest van mijn zakgeld de reparatie betalen. Sindsdien ben ik heel voorzichtig geworden met ritssluitingen.

“Dus jij bent klaar voor een rondje camping?” hoor ik een bekende stem.

Marco! Kan hij gedachten lezen of zo?

“Hoe kom je daar nou bij?” Ik laat mijn stem expres verbaasd klinken.

Marco begint te lachen. “Gewoon een gokje. Voor hetzelfde geld ben je van plan om met mij uit eten te gaan.”

“Dat was niet mijn bedoeling, ik ga wat anders doen.”

“Oké, dan misschien een volgende keer.” Marco loopt weg, en ik ga de andere kant op, in de richting van de snackwagen. Er staat een lange rij te wachten en daarom besluit ik om eerst een wandeling over de camping te gaan maken. Straks is het vast rustiger.

Als ik langs een sanitairgebouw loop, komt er juist een biker naar buiten. Dat moet haast wel de broer van Marco zijn, hij heeft net zo'n baard. Hij loopt vlak langs me heen en slaat rechtsaf. Nieuwsgierig ga ik hem achterna. Hij stopt bij een tentje waar inderdaad twee motoren naast staan. Nou, dat is dus duidelijk.

Ik draai me weer om en loop terug. Het is nu minder druk bij de snackwagen en als het me gelukt is om een patatje te scoren, slenter ik met de puntzak de camping weer op.

Ineens denk ik aan de lange man. Ik zie weer hoe hij me aankeek. Ons oogcontact duurde niet lang, maar nu ik eraan terugdenk, begint het een beetje te kriebelen in mijn buik... Hopelijk kom ik hem nog een keer tegen.

Al patat etend loop ik de camping af. Bij de uitgang struikel ik bijna over een kat, die me ineens voor de voeten loopt. Waar komt die zo plotseling vandaan? Het beestje schrikt net zo van mij als ik van hem. Als hij wegrent, zie ik nog net dat er een stuk van zijn ene oor af is, wat betekent dat het een "geholpen" zwerfkot is. Goed zo. Ik werk als vrijwilliger bij *Kattenzorg*, een stichting voor zwerfkot in mijn woonplaats en vind het heel belangrijk dat verwilderde katten gesteriliseerd worden om te voorkomen dat de populatie toeneemt.

Ik wandel het smalle weggetje af waaraan de camping ligt en neem het eerste het beste bospaadje. De omgeving is hier prachtig. Als ik het laatste patatje op heb, frommel ik het papier in elkaar en stop dat in de zak van mijn korte broek.

Ik volg het paadje en kom verschillende zijweggetjes te-

gen. Ik heb er echt zin in om morgen uitgebreid door het bos te struinen.

Na een kwartiertje besluit ik om te keren. Het weer is snel aan het betrekken. Hopelijk blijft de bui nog even weg, maar helaas... Het begint al te waaien en de lucht wordt inktzwart. In de verte hoor ik wat gerommel. Ik begin harder te lopen en net als de eerste druppels naar beneden komen, zie ik aan het eind van het pad de parkeerplaats van de camping.

Ik red het nog maar net. Als ik bij de ingang ben, word ik verrast door een enorme bliksemschicht.

O, help! Ik trek een sprintje naar het sanitairgebouw en ga onder de overkapping staan. Net op tijd. Het begint nu echt te regenen en niet zo zachtjes ook. Algauw komt het met bakken uit de hemel en een knetterende donderslag maakt me bijna doof. Ik ben blij dat ik op deze plek sta en niet in mijn tentje zit.

Er is hier verder niemand. Blijkbaar is iedereen naar binnen gevlucht. Nou ja, ik sta hier voorlopig best. Een paar meter verderop zie ik een chalet, het was me nog niet eerder opgevallen. Vreemd dat het daar zo verlaten staat. Het zou niets voor mij zijn om daar mijn vakantie in door te brengen, hoe luxe zo'n verblijf ook mag zijn. Ik zit liever tussen de mensen. Of zou het misschien van de beheerder van de camping zijn?

De regen wordt iets minder. Het lijkt erop dat het bij die ene donderslag blijft. Dan zie ik weer een bliksemschicht die even later gevolgd wordt door een knetterende donderslag. Onwillekeurig krimp ik ineen. Ik vind het nu wel eng worden, het noodweer zit akelig dichtbij.

Ineens zie ik een vrouw wenken voor het raam van het chalet. Ik bedenk me geen moment en ren ernaartoe. Op de overdekte veranda veeg ik uitgebreid mijn voeten terwijl ze de deur voor me opendoet.

“Kom hier maar schuilen,” zegt ze in het Duits. “Gelukkig zag ik je onder het afdakje staan. Wie weet hoelang het nog duurt voor de bui over is.”

Ik stap over de drempel een halletje in. De vrouw geeft me een hand. “Hallo, ik ben Leony Müller.”

“Miranda Kroos.”

“Kom, dan gaan we naar de kamer. Wil je misschien wat drinken? Koffie of iets anders?”

“Koffie, graag.” We lopen door de keuken, waar tegenover drie deuren zijn. Dat zullen de slaapkamers en de badkamer wel zijn.

“Wat ziet het er hier gezellig uit!” roep ik verrast als we de ruime kamer binnenkomen.

“Ja, hè? Mijn broer of ik wonen altijd in dit chalet als we hier in Walsdorf zijn.”

Mijn broer of ik... Blijkbaar trek ik een vragend gezicht, want Leony verklaart: “Rudan en ik runnen twee campings. Momenteel zijn we allebei hier omdat er een storing is in ons nieuwe computersysteem. Rudan probeert het op te lossen met onze ICT’er.” Ze glimlacht. “Zodra het geregeld is, vertrekt hij weer naar Bourscheid. Over een paar weken ruilen we weer. We houden van afwisseling. Maar zoek een plekje, dan maak ik koffie.”

Leony loopt naar de keuken en ik ga op een felgroene bank zitten. Alles is hier kleurig. De ene muur is lichtlila, de andere muur zachtgeel.

Leony komt binnen met koffie en zet het voor me neer. “Op tafel staat suiker en melk, neem maar wat je nodig hebt.”

Nodig heb ik het niet maar ik doe graag een flinke schep suiker in de koffie. Melk hoef ik niet, daar ben ik van genezen sinds ik een keer ergens koffie met zure melk kreeg bij een kennis. Omdat ze niets anders meer in huis had, nam ik genoeg met zwarte koffie en tot mijn verrassing vond ik het nog lekker ook.

“Ben je al lang op de camping?” vraagt Leony als ze tegenover me is gaan zitten.

“Ik ben vandaag aangekomen. Ik was aan het wandelen in het bos toen ik ineens de lucht zag betrekken. Ik haastte me terug, maar verder dan het toiletgebouw kwam ik niet.” Net als Leony wil reageren, baadt de ruimte een kort moment in het licht door een paar felle lichtflitsen. Een enorme dreun volgt een paar tellen later.

Ik hoor een deur dichtgaan en er komt een man de kamer in. Het is de knappe lange man die ik bij het restaurant zag!

In mijn buik worden ineens een heleboel vlinders wakker. Zou dat de broer van Leony zijn? Of is het haar man?

“Hebben we bezoek?” vraagt de spetter. “Ik heb er niets van gemerkt dat er iemand binnenkwam. Ik was helemaal verdiept in het computerprobleem. Ik heb hem maar uitgezet, lijkt me wel zo veilig met dit weer.”

“Dat had je bij de eerste donderslag al moeten doen,” wijst Leony hem terecht.

“Na die eerste dreun leek het erop dat het over zou zijn, maar niet dus.”

Hij komt naar me toe en geeft me een hand. Ik hoop niet

dat hij het wilde kloppen van mijn hart hoort. “Ik ben Rudan Müller, eigenaar van de camping, nou ja...” vervolgt hij dan met een twinkeling in zijn ogen, “mede-eigenaar. Mijn zus heeft je misschien al verteld dat we twee campings runnen.”

Mijn hart slaat een tel over. Leony is zijn zus!

“Wij hebben ze overgenomen van onze ouders die er twee jaar geleden mee gestopt zijn,” praat Rudan verder. “Leony en ik kenden het klappen van de zweep, want we zijn ermee opgegroeid.” Hij glimlacht. “Maar vertel eens, hoe kom jij hier zo terecht?”

“Ze stond te schuilen bij het toiletgebouw. Als ik haar niet had gewenkt, had ze er nog gestaan,” antwoordt Leony lachend.

Rudan gaat tegenover me zitten. “Hoe vind je het hier?” Nu zie ik dat hij donkergroene ogen heeft. Zo’n bijzondere kleur heb ik nog nooit gezien.

“Ik ben pas vanmiddag aangekomen, dus ik kan er nog weinig van zeggen. Maar het restaurant is gezellig en de sfeer lijkt me hier prima.”

“Mooi. En hoe wist je van deze camping?”

Ik neem een slok van de koffie en zeg: “Mijn collega is hier geweest en ze was er heel enthousiast over.”

Rudan knikt goedkeurend. “Mond-tot-mondreclame werkt uitstekend, dat blijkt maar weer. Onze campings draaien goed, we zijn heel tevreden over de bezoekersaantallen. We hebben veel vaste gasten, sommige komen al meer dan tien jaar.”

Ik knik. “Zoals die bikers. Die komen hier ook al vijf jaar, hoorde ik.”

“Klopt. Ik zag je op het terras met een van hen.”

Mijn hart springt op. Hij weet het nog! En dat terwijl hij me maar heel even aankeek. Maar laat ik niet te hard van stapel lopen. Marco is een opvallende verschijning en doordat ik bij hem zat, zag Rudan me natuurlijk. Anders was ik hem vast niet opgevallen.

Hij roert in de koffie die zijn zus voor hem heeft neergezet. Dan kijkt hij me ineens aan met een twinkeling in zijn ogen die mijn hart opnieuw sneller laat kloppen. Zou deze mooie man nog niet bezet zijn? Ik kan het me bijna niet voorstellen.

“Ik hoop dat je het naar je zin zult hebben op onze camping en dat je nog eens terugkomt. Of ben jij zo’n type dat nooit twee keer naar dezelfde bestemming gaat?”

“Soms wel, al kies ik meestal voor wat nieuws. Kamperen vind ik heel leuk, maar rondstruinen in een buitenlandse stad ook. Net als een leuke hotelvakantie in Zuid-Europa. Jullie gaan zeker in de winter weg?”

Rudan lacht. “Ja, dat is het risico van het vak. Maar dat vind ik helemaal niet erg, hoor. Toevallig hou ik ook van reisjes naar het zonnige zuiden. En die zijn in de winter goed betaalbaar.”

Zou hij alleen gaan of met zijn zus? Of heeft hij een vrouw en kinderen? Onwillekeurig schud ik mijn hoofd.

“Denk je van niet?” haalt Rudan me uit mijn gedachten.

“Hoezo?”

“Je schudde je hoofd.”

Oeps, dat had een heel andere reden.

“O, ik dacht ergens aan. Ik weet wel dat zonzakanties in de winter een stuk goedkoper zijn. Daar maak ik graag

gebruik van hoewel ik ook weleens in de zomer ga.”

“Wat doe je voor werk?” gaat Rudan over op een ander onderwerp. Hij kijkt me belangstellend aan en mijn hart begint weer sneller te kloppen.

Hij is echt leuk!

“Ik werk in een creawinkel.”

“Wat moet ik me daarbij voorstellen?”

“We verkopen het werk van kunstenaars uit onze regio. Verder hebben we een grote hobby-afdeling met van alles en nog wat op het gebied van creativiteit. Of je nu sieraden maakt, schildert of tekent, het gebeurt zelden dat we iets niet hebben.”

“Leuk!” reageert Leony enthousiast. “Dat lijkt me heel afwisselend.”

“Is het ook. We hebben allerlei verschillende klanten met de meest uiteenlopende hobby’s zoals houtsnijden en beeldhouwen. Dat maakt mijn baan heel boeiend en gevarieerd. En regelmatig komen er mensen naar de nieuwe kunstwerken kijken.”

“Zo te horen heb je hart voor je werk.” Rudan glimlacht en zo is hij nóg knapper. Maar Marco mag er ook zijn en wie weet is Rudan al voorzien.

Dan gaat zijn blik ineens naar de stoel van zijn zus waaronder een kat vandaan komt.

“Hé, Letz, ben je weer wakker?” zegt hij terwijl de kat bij hem op schoot springt.

“Oh, is dat jullie kat? Ik struikelde bijna over hem toen ik ging wandelen. Ik dacht dat het een zwerfkat was, vanwege die knip in zijn oor.”

“Ja, dit beestje struint overal rond. Maar toen ze het on-

weer voelde aankomen, stond ze meteen voor de deur. Ze is panisch voor onweer. Ze gaat dan onder de stoel liggen en komt er pas weer onder vandaan als het over is.”

Het is helemaal niet tot me doorgedrongen dat het niet meer onweert. Ja, als er ook zo'n hunk tegenover je zit...

Rudan vervolgt: “Letz is een voormalige straatkat uit Jeruzalem. In Israël, maar ook in de andere landen rond de Middellandse zee, wemelt het van de verwilderde katten. Om daar wat aan te doen, heeft een vriendin van ons een stichting opgericht om katten te steriliseren.” Hij kijkt me even indringend aan en in mijn buik begint het te kriebelen.

Daar merkt Rudan gelukkig niets van, want hij praat alweer door: “Maar jij weet daar al meer van, want je dacht dat het een zwervkat was vanwege de oorknip.”

Mijn kattenhart gaat helemaal open.

“Ja, ik werk als vrijwilliger bij *Kattenzorg* in mijn woonplaats.”

Rudan en Leony kijken me verrast aan.

“Je meent het! We hebben nog niet eerder een camping-gast gesproken die zoiets doet,” zegt Leony.

“Ik werk er nu twee jaar. Ik inventariseer de meldingen die binnenkomen en af en toe ga ik mee om de katten te vangen. Ook sta ik op markten en beurzen. Het valt me telkens weer op dat er veel mensen zijn die nog nooit hebben gehoord dat er stichtingen zijn die wat aan het zwervkattenprobleem proberen te doen.”

“Als je niets met dieren hebt, ben je daar meestal niet van op de hoogte. Hier in Luxemburg is het net zo. Toen we

onze vorige kat moesten laten inslapen, kregen we Letz. Dat is ruim vier jaar geleden. Waarschijnlijk is ze nu een jaar of vijf. Hè, Letz?” Rudan kroelt met zijn vingers in de nek van de kat.

“Bij de receptie zit tussen de informatiefolders over Luxemburg ook een folder van de stichting *Hulp aan straatkatten*. Ze worden regelmatig door de gasten meegenomen. Ik heb er hier ook een paar liggen.”

Rudan staat op en haalt een folder uit een la. Hij geeft hem aan mij en ik blader de Engelstalige folder door.

“Heel herkenbaar allemaal.”

“Heb jij ook katten?” vraagt Leony.

“Ik ben ermee opgegroeid. Toen ik op mezelf ging wonen, nam ik natuurlijk direct een kat. Een halfjaar geleden werd hij aangereden en dat heeft hij helaas niet overleefd.”

“Wat naar,” zegt Leony meelevend.

“Ja, het was afschuwelijk. Floris was zo’n lieve kater.” Ik krijg weer een brok in mijn keel als ik eraan denk. Ik vond het zó erg.

Leony komt naast me zitten en legt haar hand op mijn schouder. We zijn even stil.

“Ga je over een poosje weer een kat nemen?” vraagt ze.

“Als het verdriet wat gezakt is?”

Ik haal mijn schouders op. “Ik weet het nog niet zeker. Ik wil het wel, maar... Misschien zou ik hem niet buiten durven te laten uit angst dat er wat gebeurt. Aan de andere kant moet ik me niet door angst laten beheersen. Maar voorlopig wacht ik nog even. Ik ben trouwens niet helemaal zonder dieren, want ik heb een paar wandelende tak-

ken. Regelmatig komen er kleintjes en die kan ik aan mijn neefjes en nichtjes kwijt.”

Ik zie het stralende gezichtje van Robert voor me, het achtjarige zoontje van mijn zus Karlinka. Hij is altijd dolblij als ik weer een paar takjes voor hem heb. Als ik de bak in de vakantie breng, is zijn blijdschap compleet. De twee dochtertjes van mijn zus Dorien, vinden de takjes ook leuk, maar het lukt hen niet om ze in leven te houden. Terwijl het zo simpel is. Een klein flesje water met een paar takjes buxus of klimop erin en dat is alles.

“Leuk, dat hoor je niet zo vaak. Mijn nichtje heeft een gekko, dat is ook niet alledaags.”

Letz springt van Rudans schoot af, regelrecht op de mijne. Ze draait een paar rondjes en gaat dan op haar gemak liggen. “Ze voelt zich bij je thuis,” lacht Rudan. “Wil je trouwens wat anders drinken?”

“Graag.”

“Een wijntje of een sapje?”

“Ik heb wel zin in een glas wijn als hij tenminste niet droog is.”

“Ik heb halfzoete, is dat goed?”

“Ja, lekker.”

Letz springt van mijn schoot af als Rudan naar de keuken gaat en loopt hem achterna.

“Letz is het liefst bij Rudan, ze kruipt alleen bij mij op schoot als mijn broer er niet is,” vertelt Leony.

“Waar komt de naam Letz vandaan? Is dat Israëliisch?”

Leony lacht. “Het is een afkorting van *Lëtzebuerg*, de naam van ons land.”

“Wat grappig en origineel!”

Rudan komt terug met een dienblad waarop drie gevulde wijnglazen staan. Ze zijn aardig groot, ik moet het niet te snel drinken, want anders stijgt het naar mijn hoofd. Maar des te langer zit ik hier en dat bevalt me wel. Ik vind het heel gezellig en hopelijk mag ik nog een keer langskomen of nog beter, vraagt Rudan mij mee uit.

Ik neem een slokje van de wijn en kan nog net mijn gezicht in de plooi houden. Deze wijn is eerder droog dan halfzoet. Heeft hij zich vergist of vindt hij dit echt halfzoet? Ik besluit me niet te laten kennen en het gewoon op te drinken.

“Hoelang blijf je hier?” vraagt Rudan terwijl Letz op zijn schoot springt.

“Dat weet ik nog niet precies, ik wil verschillende campings aan doen.”

“Ook onze camping in Bourscheid?” Rudans ogen twinkelen bij zijn vraag.

“Jazeker,” zeg ik zelfverzekerd alsof ik dat al van plan was. Nu ik weet dat die camping van hem is, heb ik meteen het besluit genomen.

“Daar is een zwembad. Hier willen we dat ook graag, maar de overheid geeft geen toestemming.”

“Waarom niet?”

“Het zou het natuurgebied aantasten. Belachelijk gewoon! Op het open stuk waar de sportwedstrijden en andere activiteiten georganiseerd worden, is ruimte genoeg voor een zwembad.”

“Dat is erg jammer. Is er hier wel één in de buurt?”

“Bij Vianden is een prachtig zwembad,” zegt Leony. “En daar gaan onze gasten graag heen.”

Rudans telefoon gaat en even later hoor ik hem in rap Luxemburgs ratelen. Wat een taaltje, ik kan er echt niets van maken. Dan verbreekt hij de verbinding, zegt iets onverstaanbaars tegen zijn zus en gaat ervandoor. Leony zegt: “Er is wat aan de hand, we moeten even weg. Blijf gerust wachten, we zijn zo weer terug.”